

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci stěžovatele: **B. a. s.**, zast. JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem se sídlem Dlouhá 16, 110 00, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, 110 10, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 118/2004 – 88,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 118/2004 - 88 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 9. 12. 2003, č. j. FŘ-4521/13/03, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 4 (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 1. 2003, č. j. 26514/03/004516/6583 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2000 ve výši 545 599 Kč. Městský soud v Praze dovodil, že stěžovatel neprokázal nárok na odpočet daně ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), neboť neprokázal rozsah a předmět konkrétně přijatého zdanitelného plnění ze zprostředkovatelských smluv uzavřených za účelem

zprostředkování prodeje určitých komodit. Z listin předložených stěžovatelem nevyplývá, jaká konkrétní zprostředkovatelská činnost byla zprostředkovatelem vyvinuta, když je provize na daňovém dokladu fakturována nikoli ze zprostředkovatelské činnosti, ale z určitého objemu realizovaných obchodů. Obchodní kapacity, obchodní rozhodování a personální zajištění bylo navíc soustředěno u zprostředkovatele a všechny společnosti tvořící holding byly sice právně samostatnými subjekty, neměly však obchodní vliv a jejich aktivity byly omezeny na nákup a prodej. Tvrzení stěžovatele a důkazní prostředky jím navržené proto zvýšily pochybnosti správce daně, zda se v daném případě jednalo skutečně o provizi za zprostředkování nebo zda fakturovaná částka není jakousi odměnou za vliv mateřské společnosti v rámci holdingu.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V kasační stížnosti namítal, že přistoupil k posouzení nároku na odpočet čistě z obchodního hlediska, zatímco finanční ředitelství a správce daně šetřily nárok z pohledu fundamentálního výkladu zákona. Městský soud v Praze pak přisvědčil finančnímu ředitelství, že v žádném důkazním prostředku není uveden předmět a rozsah zdanitelného plnění, a že pokud stěžovatel hodlal uplatnit odpočet daně, měl si zjednat u dodavatele jako vystavovatele faktury takový doklad, který by obsahoval dostatečně zřejmou náležitost daňového dokladu ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 písm. f) zákona o DPH. Žádná právní úprava však nestanoví, jaký má být skutečný rozsah popisu a předmětu plnění ve smyslu citovaného ustanovení. U zdaňovacích období prosinec 1999 a září 2000 byla provedena správcem daně daňová kontrola, kterou byla osvědčena oprávněnost odpočtů. Daňová kontrola, na jejímž základě nebyl uznán nárok na odpočet jako oprávněný, byla již v pořadí druhou daňovou kontrolou. Tím byla ve stejné věci vydána dvě odlišná rozhodnutí. Vada daňového dokladu však stěžovateli nebyla nikdy sdělena. Dodavatel T. G. a. s. (dále jen „zprostředkovatel“) nesporně odvedl DPH, a uplatnění odpočtu stěžovatelem proto nemohlo být neoprávněné. Správce daně tak svými úkony ve skutečnosti směřuje ke dvojímu vybrání daně. Ostatně zprostředkovatel odvedl ze své provize i daň z příjmů. Z rozsahu uzavřených kupních smluv také vyplývá, že byly zprostředkovány obraty ve statisících tun u komodit, se kterými do doby uzavření zprostředkovatelských smluv a následného zprostředkování stěžovatel neobchodoval. Pokud městský soud dospěl k závěru, že k poskytování služeb docházelo v rámci holdingového uspořádání (obchodní rozhodování a obchodní kapacity byly soustředěny u zprostředkovatele, obchodní společnosti neměly žádný obchodní vliv, ale prováděly pouze nákup a prodej), pak tato úvaha měla vést k aplikaci ustanovení § 6 zákona o DPH. Kapitálová a personální provázanost osob majících zvláštní vztah k plátcí podléhá pouze zvýšené kontrole rozsahu plnění. Výše provize, způsob jejího výpočtu a vazba na rozsah kontrahovaného množství komodit však nebylo zpochybněno a nebylo ani předmětem šetření správce daně. Závěr Městského soudu v Praze proto nemá oporu v šetření provedeném správcem daně a dokazování v rámci soudního řízení. Tím, že bylo po stěžovateli požadováno prokazování provedených zprostředkovatelských služeb, tedy služeb, jež byly prováděny zprostředkovatelem a nikoliv jím samotným, je v rozporu se základními zásadami daňového řízení. Důkazní břemeno ohledně rozsahu zprostředkovatelských služeb nemůže nést stěžovatel. Je sice jeho povinností prokazovat svá tvrzení, tj. tvrzený výsledek zprostředkování (přijetí výsledku v podobě uzavřených kupních smluv), nikoli však to, v jaké formě, v jakém čase a místě bylo zprostředkování prováděno. Správci daně byly předloženy uzavřené smlouvy, doklady o dodávkách, kompletní fakturace dodávek a prohlášení, že k uzavření kupních smluv došlo na základě zprostředkování a nikoliv přímým jednáním stěžovatele a odběratelů. Důkaz svědeckou výpovědí jmenovitě uvedených obchodních partnerů nebyl proveden, ačkoliv byl navrhován. Bylo též řádně

prokázáno uzavření kupní smlouvy, dosažení obratu v komoditách, se kterými do té doby stěžovatel neobchodoval a uhrazení provize za zprostředkování. Správce daně neučinil úkon, kterým by u zprostředkovatele zjistil rozsah poskytnutých činností. Dokazování správce daně za účelem zjištění rozsahu daňové povinnosti vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 193/99. V doplněních kasační stížnosti stěžovatel poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze, jimiž byla zrušena rozhodnutí o odvolání ve věci daně z příjmů právnických osob a následně byly zrušeny i dodatečné platební výměry o vyměření této daně. Jestliže došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů právnických osob, měly by být zrušeny i dodatečné platební výměry na DPH, neboť došlo k doměření daní stejným procesním postupem správce daně a byly použity a hodnoceny stejné důkazní prostředky. S ohledem na uvedená tvrzení, vady řízení správce daně a i městského soudu stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na to, že za zdaňovací období září 2000 se jednalo o druhou kontrolu, zahájenou na základě nově zjištěných skutečností. První kontrola byla provedena správcem daně v rámci zahájeného vytýkácího řízení. Stěžovatelovo tvrzení, že byl prokázán výsledek zprostředkovatelské činnosti, tj. uzavření smluv na dodávky řepkových a sojových šrotů a rybí moučky, což je podle jeho názoru dostačující, je v příkrém rozporu s principem, kterým se DPH řídí. Nárok na odpočet DPH je v § 19 zákona o DPH mimo jiné vázán na prokázání přijetí zdanitelného plnění uskutečněného jiným plátcem. Nemůže tedy být důkazem o přijetí plnění při dodání zboží skutečnost, že odběratel má zboží v držení, aniž by prokázal, že je od konkrétního dodavatele přijal a stejně tak nemůže být důkazem o zprostředkování činnosti uzavření smluv mezi stěžovatelem a jeho dodavateli a odběrateli, nebylo-li prokázáno, jakou činnost a v jakém rozsahu za uvedené období zprostředkovatel k tomu, aby smlouvy byly uzavřeny, vyvíjel. Ostatně ze stěžovatelem předložených zápisů jasně vyplývá, že zprostředkovatel žádnou zprostředkovatelskou činnost neprováděl, neboť upřesnění dodávek mezi jednotlivými podniky holdingu bylo prováděno na společných poradách. Podle názoru stěžovatele vychází rozsudek ze spolehlivě zjištěného stavu, všechny skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí o odvolání mají oporu ve spisovém materiálu. Z těchto důvodů finanční ředitelství navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z podkladů správního řízení vyplývá, že stěžovatel nárok na odpočet daně za předmětné zdaňovací období září 2000 dokládal v rámci daňové kontroly zahájené dne 15. 4. 2002 třemi smlouvami o zprostředkování ze dne 5. 1. 2000 a smlouvou o zprostředkování a poskytování s tím souvisejících poradenských služeb ze dne 3. 1. 2000 a daňovým dokladem – fakturou č. 651 a č. 652 – vystaveným společností T. G. a. s. jako zprostředkovatelem. K výzvám správce daně ze dne 9. 5. 2002 a 24. 2. 2002 pak nárok na odpočet daně dokládal sděleními ze dne 28. 5. 2002 a ze dne 8. 7. 2002 s návrhem výslechu svědků, provedenými výslechy svědků D. F. a K. K. za společnost stěžovatele a Ing. J. F. a Ing. R. P. za zprostředkovatele, a to při účasti zástupce stěžovatele, zápisem z koordinačních porad k exportu skladu svolané společností T. G. a. s. na 22. 9. 1999, zápisem z porady ředitelů a obchodních náměstků klientských společností Z. ve skupině T. G. a. s., zápisem z porady k exportu skladu ze dne 30. 5. 2000, vyjádřením zástupce společnosti stěžovatele

JUDr. F. F. ze dne 19. 8. 2002, v odvolacím řízení výpovědi Ing. V. D. do protokolu o jednání ze dne 30. 1. 2002, při kterém bylo provedeno místní šetření u daňového subjektu T. G. a. s., a konečně předložením prohlášení auditora ze dne 18. 11. 2003. Z vyjádření stěžovatele v průběhu daňového řízení, jakož i z výpovědi Ing. V. D. do protokolu ze dne 30. 1. 2002 vyplynulo, že jiné důkazní prostředky ohledně přijatého zdanitelného plnění na základě zprostředkovatelských smluv stěžovatel ani společnost T. G. a. s. neměla k dispozici.

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o DPH má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Podle odst. 2 citovaného ustanovení plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního právního předpisu, případně evidovaným podle ustanovení § 11 cit. zákona u plátců, kteří nejsou účetní jednotkou, který má všechny tímto zákonem předepsané náležitosti a který byl vystaven plátcem. V případě, že doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje plátce nárok podle zvláštního právního předpisu (zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).

Podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o DPH musí běžný daňový doklad obsahovat a) obchodní jméno, sídlo nebo místo podnikání, popř. bydliště nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění, b) daňové identifikační číslo plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění, c) obchodní jméno, sídlo nebo místo podnikání, popř. bydliště nebo místo podnikání plátce, pro něhož se uskutečňuje zdanitelné plnění, d) daňové identifikační číslo plátce, pro něhož se uskutečňuje zdanitelné plnění, e) pořadové číslo dokladu, f) rozsah a předmět zdanitelného plnění, g) datum vystavení dokladu, h) datum uskutečnění zdanitelného plnění, i) výši ceny bez daně celkem, j) základní nebo sníženou sazbu daně, k) výši daně celkem zaokrouhlenou na desetihaléře nahoru, popřípadě uvedenou i v haléřích. Za správnost údajů uvedených na běžném daňovém dokladu odpovídá plátce, který uskutečnil zdanitelné plnění.

Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků dokazování provádí správce daně, který vede daňové řízení, nebo z jeho pověření správce daně dožádaný. Podle odst. 2 citovaného ustanovení správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle odst. 9 citovaného ustanovení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Lze souhlasit se stěžovatelem, že žádný právní předpis nestanoví, jak má být předmět a rozsah zdanitelného plnění na daňovém dokladu specifikován. Z ustanovení § 12 odst. 2 písm. f) zákona o DPH pouze vyplývá, že běžný daňový doklad musí obsahovat mimo jiné rozsah a předmět zdanitelného plnění. V tomto řízení tak ovšem problém nestojí. Jestliže je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, o jaké předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno. V daném případě byl stěžovatel opakovaně vyzván k prokázání skutečného rozsahu a předmětu plnění, ovšem své důkazní břemeno neunesl. Důkazní prostředky předkládané stěžovatelem nebyly způsobilé prokázat, v čem zdanitelné plnění konkrétně spočívalo a v jakém rozsahu bylo poskytnuto. Stěžovatel pouze obecně uváděl princip fungování holdingu a popsal zprostředkování tak, jak vyplývá z příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Shodně vypovídali i vyslechnutí svědci. Nicméně podstatou

dokazování nebyly principy fungování a vazby uvnitř holdingu, ale prokázání konkrétního předmětu a rozsahu plnění ve vztahu k daňovým dokladům. Navíc, jak z výpovědí svědků vyplývá, v rozhodném období tito byli také v řídicích pozicích u stěžovatele, zprostředkovatele i dodavatelských společností. Proto je správný závěr městského soudu, že za daného stavu nebylo možné určit, za kterou společnost dané osoby jednaly.

Na skutečnosti, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, nemůže nic změnit ani jeho tvrzení, že bylo povinností smluvních stran ukládat písemnosti po dobu jednoho roku, a právě proto je již nemožné konkrétní důkazní prostředky zajistit a předložit. Důkazem o předmětu a rozsahu předmětného plnění nejsou uzavřené kupní smlouvy, z nichž podle stěžovatele vyplývá, že byly zprostředkovány obraty u komodit, se kterými do doby uzavření zprostředkovatelských smluv neobchodoval. Navíc tyto smlouvy stěžovatel nepředložil, ačkoli byl opakovaně v průběhu daňové kontroly vyzýván k prokázání rozsahu přijetí zdanitelného plnění.

V této souvislosti je nutno zdůraznit, že nárok na odpočet DPH má podle ustanovení § 19 zákona o DPH plátce daně, pokud přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění, což znamená, že musí prokázat o jaká plnění se konkrétně a fakticky jednalo, protože jen taková plnění mohl použít k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění. Výčet předkládaných důkazních prostředků k prokázání přijatých zdanitelných plnění vyplývá jak z protokolů o ústním jednání, tak i z písemností předkládaných stěžovatelem k výzvám správce daně.

K námitce stěžovatele stran povinnosti prokazovat rozsah zprostředkovatelských služeb, co do formy, času a místa jejich provádění, neboť má jen povinnost prokazovat svá tvrzení, týkající se přijetí výsledku zprostředkování, je třeba odkázat na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž daňový subjekt, který hodlá v souvislosti s výdajem za služby zprostředkovatele na základě smlouvy o zprostředkování podle ustanovení § 642 obch. zák. uplatnit odpočet DPH, musí v první řadě prokázat, že zprostředkovatel skutečně vyvíjel pro něho jako zájemce zprostředkovatelskou činnost. Musí tedy prokázat, že zprostředkovatel jednal způsobem, který mohl objektivně sloužit či o němž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že by měl objektivně sloužit, k zajištění příležitosti k uzavření smluv zájemce se třetími osobami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, www.nssoud.cz, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2005, č. j. 5 Afs 40/2004 - 59, www.nssoud.cz). Stěžovatel však neprokázal uvedený rozsah zprostředkovatelských služeb, které mu měly být poskytnuty. V tomto případě neshledal Nejvyšší správní soud racionální důvod pro odchýlení se od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Jestliže tedy Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal nárok na odpočet, má takový závěr oporu ve spisovém materiálu a je v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani stížní námitku týkající se závěru soudu, že k poskytování služeb docházelo v rámci holdingového uspořádání, kdy zúčastněné společnosti neměly žádný obchodní vliv, což mělo vést k aplikaci ustanovení § 6 zákona o DPH. Je tomu tak proto, že předmětem daňové kontroly bylo prokázání oprávněnosti odpočtu daně uplatněného stěžovatelem v daňovém přiznání za zdaňovací období září 2000, zejména co do rozsahu a předmětu zdanitelného plnění. Okolnost, že smluvní vztah je založen mezi osobami majetkově či personálně propojenými ve smyslu ustanovení § 6 zákona o DPH, má vliv pouze na stanovení základu daně v tom smyslu, že základem daně při uskutečnění zdanitelného plnění vůči osobě mající zvláštní vztah

k plátcí, je cena zjištěná podle zvláštních předpisů (ustanovení § 14 odst. 7 zákona o DPH). O to však v daném případě nešlo. Nebyl totiž dán důvod pro zpochybnění ceny zdanitelného plnění, tedy provize, ale bylo na stěžovateli, aby k výzvě správce daně prokázal rozsah a předmět zdanitelného plnění.

Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou rovněž stížní námitku týkající se opakované daňové kontroly, přitom v této otázce odkazuje na svoji ustálenou judikaturu – např. 5 Afs 223/2004, 2 Afs 31/2005, 1 Afs 32/2005, vše přístupno na www.nssoud.cz.

Daňovou kontrolu je možné opakovat v případě, dozví-li se správce daně po provedení původní daňové kontroly o skutečnostech, které mu v době jejího provádění nebyly známy, které jsou však významné pro správné stanovení základu daně a daně kontrolovaného daňového subjektu; resp. skutečnosti, které by jinak zakládaly zákonný důvod pro užití mimořádného opravného prostředku – obnovy řízení. Opakovaná daňová kontrola musí být prováděna v rozsahu bezprostředně souvisejícím s nově zjištěnými skutečnostmi a musí být ve svém rozsahu řádně vymezena.

Nelze jistě připustit, aby daňová kontrola byla opakována libovolně často a aby tak byl dán prostor k případnému neprofesionálnímu či dokonce v krajních případech šikanóznímu postupu správce daně vůči daňovému subjektu; na druhé straně ovšem nelze ani připustit, aby možnosti správce daně k užití instrumentu v podobě daňové kontroly byly fakticky vyprázdněny tím, že by opakování daňové kontroly bylo paušálně a bezvýjimečně vyloučeno i za situace, kdy při první daňové kontrole správce daně postupoval s potřebnou profesionalitou a kdy teprve po jejím skončení a z důvodů, jež správce daně nezavinil, se objevily nové skutečnosti, které zakládají důvod k tomu, aby první daňovou kontrolou prověřované skutečnosti byly podrobeny opakovanému zkoumání.

Nejvyšší správní soud také považuje za důležité připomenout, že ne každá opakovaná kontrola je nezákonná, byť je nepochybně pravidlem, že by se opakovat neměla (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, publikován pod č. 868/2006 Sb. NSS).

V případě dodatečného vyměření DPH za zdaňovací období září 2000 byla zahájena daňová kontrola dne 15. 4. 2002, o čemž byl sepsán protokol. Podnětem pro zahájení kontroly v širším rozsahu (se zaměřením na fakturaci provizí mezi společnostmi, které jsou uskupeny v rámci holdingu) bylo sdělení adresované finančním orgánům, ve kterém bylo upozorněno na daňové úniky, ke kterým v rámci holdingu společnosti T. G. a. s. mělo docházet, jakož i skutečnost, že uzavřené smlouvy, na jejichž podkladě byla fakturována provize jsou fiktivní.

Pokud jde o námitku, že správce daně svými úkony směřuje ke dvojímu vybrání daně, tj. jak u stěžovatele, tak i zprostředkovatele, Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že předmětem kasačního řízení byla oprávněnost uplatněného odpočtu daně stěžovatelem a nikoli správnost přiznané, resp. vyměřené a případně i odvedené, daně zprostředkovatelem. Protože však tato námitka nebyla stěžovatelem uplatněna v žalobě, Nejvyšší správní soud se jí s poukazem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. pro její nepřipustnost nezabýval.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní ani argumentaci stěžovatele rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 193/99, protože není možné zaměňovat povinnost správce daně dbát na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, byly zjištěny co nejúplněji (jak ostatně vyplývá z citovaného rozsudku), s důkazní

povinností daňového subjektu vyjádřenou tím, že pokud daňový subjekt v daňovém řízení tvrdí určité skutečnosti (břemeno tvrzení), je povinen tato svá tvrzení prokázat (důkazní břemeno). Není tedy povinností správce daně vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu. Oprávnění provést účastníky nenavržené důkazy se tudíž uplatní především v souvislosti s okolnostmi, které vyjdou při řízení najevo. Neunesení důkazního břemene neznamená, že správce daně má povinnost takové důkazy sám vyhledávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 5/2005 - 58, www.nssoud.cz).

Ke stížní námitce uplatněné v doplnění kasační stížnosti ve vztahu k přezkumu doměřené daně z příjmu právnických osob nelze přihlížet. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené soudní rozhodnutí. Ze stejného důvodu nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet ani k dalšímu stížnímu bodu, v němž stěžovatel tvrdí, že výzvy správce daně byly nedostatečné, protože tato námitka nebyla stěžovatelem uplatněna v žalobě.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.) postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., které umožňuje rozhodnout o tomto mimořádném opravném prostředku bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu